

Κόττα κι' άλλους παναρχαίους,
κι' άκου ποιητών λάμπους
και σπονδίου και τροχάους
για τούς τυρινούς θριάμβους.

Π. — Πούναι νά τούς 'δω;...
Φ. — Βουδάσου,

κι' άνοιξε τά δρο γκαβά σου,
Περικλέτο, νά τούς 'δης
πώς προβαίνουν ευμειδεί.

Π. — Ναι, τούς είδα... τ' χαρά μας!..
μά κι' ό μόν κι' ό δέ κρατεί
για τά δύστυχα πλειυρά μας
μαναβέλα δυνατή.

Ἀρχαία φωνή βιθεξά συγκινεῖ.

'Εγώμ' Αισχύλος ό κάλυδς, σάς προσφωνώ τώ χαιρέτε
κι' άς μη μέ καλοξέρετε.

'Αν κι' είμαι τόσο τραγικός ήλθα, Μουσών κοπέλα,
μέ τά δικά σας θέατρα νά λιγωθώ σ'τά γέλοια.

Είς τούς δίκους μου τούς καιρούς, παιδιά μου θαυμαστά,
δέν ήσαν ποσοστά.

Μήτε δρο μνάς δέν έπεραν ή δρο λιμοκοντόρους
ό τότε ποιηταί,

κι' άπό τούς Πέρους ποσοστά κι' άπό τās Χοιφόρους
δέν μούδωσαν ποτέ.

Δέν είχαμε την χάρι σας και την δίκη σας μετρα
κι' άπό τόν Προμηθέα μου διώβολο δέν πήρα.

'Εγράφαμ' έτσι χάρισμα για την ιδέα μόνο
και για κόνιου κλόνο.

Παρά δέν ασητηλάτης τās ταπεινάς μας φρένας
και μήτε φόρο πλήρωνε σ'την είσοδο κανένας.

'Ενας κόπνος και μόνον
ήτο γέρας τών άγώνων.
Κόνυος σ'τους άθλητάς,
κόνυος σ'τους ποιητάς.

'Ενας Δήμος ιδεώδης έστεμμένος με κόνιους
έστεφάνους και τούτους, έστεφάνους κι' έκεινους.
Δίχως ποσοστά και φόρους μέλος ύψηλόν άντήχει
κι' ένθουσιαζαν τόν Δήμον τών τραγηδών ό τίχηι.

Κι' άπό τούτους άνετήδα δαφνηφόρον νέον σμήνος,
μία λάμψις Παρθενώνος,
μία νίκη Σαλαμίνος,
μία νίκη Μαραθώνος.

'Ετσι κούτ' τ' όθλαμε τώ θεάτρο μας τότε,
θεάτρον θιασώται,
κι' όπόταν έπιχειρήσις κι' ή Μούσα καταντζ
και μόνον έως ποσοστών τούς ποιητάς κεντζ.

'Όπόταν ένα θέατρον τής γής τών Παρθενώνων
την ύκαρξίν του την μετρέ μέ τās εισπράξεις μόνον,
δταν τώ τέμενος αυτό για λίγαις πρώταις είναι
και για τά μέτρα λειτουργή και για τώ θεαθώνα.

'Όταν πολλοί διάκομοι τώ τρώνε και φορέματα
κι' ό θεαταί μέ τώ στανρό χειροροστούν σ'τά φέμματα,
είναι πολύ καλλίτερα, ζωντόβολα χαζά,
ν' άκούτε την μαντίμ Μαξιμ, ν' άκούτε την Ζαζά,
και κάθ' Ελληνική Σκηνη κατάκλειστη νά μένη
κι' άλλα νά κλείσουν για καιρο πανάχραντα τεμένη.

(Είπεν αυτά περιφραδής
κι' έξόρμησε θυμωδής
μετ' άλλων συναδέλφων τού σαχλόν και νεροβάστων,
κι' ό Φασουλής κι' ό Περικλής έφαγαν τής χρονίης των.)

Ἐκδρομῆ μουνυδῆκῆ σ'τόν Διόνυσον έκει.

'Από τās Ισοτεφάνους τās κλεινάς έφύγαμε
και σ'την γην τού Διονύσου μη παρέα πήγαμε.
Θαυμαστάς ό Κοκουτοσάς, ό τουπίκην Παναγιώτης,
ό λαμπρός τής 'Εταιρείας τών μαμαρών τροφοδότης.
Μά κι' ό νέος άδελφός του, κατά πάντ' άγαπητός,
μέ θερμάς περιποιήσεις μάς έσκαλόωσε κι' αύτός.

'Ηξώθημεν τρόντι δεξιώσεως τελείας,
κι' όλοι πέσαμε λαμέργως κι' όμαδόν σ'τά μακαρόνια,
έφοδς σ'τό κοκοροταί, σ'τους άμυδός τούς δβελιάς,
ποθ' θαρροσους ή παρέα πώς δέν είχε φάει χρόνια.
Πλήν και μία Φρελεάν παρευρισκετο ναντα,
όπου χάριν άσφαλείας μου την κάθισαν κοντά.

Και σέ κρασοκατάνυην πολλήν περιπέσους
όπ' τών πείκων τās σιάς ός ρήτορες λυσώντες
πολλά περι Δυνάμεων κι' Εδωρότης ελαλήσαμεν
και τή, διπλωματίαν τής προχρήως άνελύσαμεν
και πάντας τούς μοίλληνας έκραυνομοδύσαμεν,
κι' άπεφασόθη νά στεφθ' όλων μας πολλαίς
ό ρυθμιστής τής έκδρομής, ό Μιχαήλ Στελλάκης.

Όυ ήττον έγνωρίσαμε και τόν Λορεντζιάδη,
τού Διονύσου τών γκατρό, πρώτης 'Ασκληπάδης.
Είς έλας μου τās έκδρομας τέτοια καλά δέν βρήκα,
κι' ούτε ξεχνά τόν κόκορα, τόν άργαλειό, την σφήκα.

Κι' άφου μέ τόν Διόνυσον 'περάσαμ' έκει πέρα
κι' άρώματα μυσταίς,
φωναζόντες εδών εδοι πρds τόν κρασοπατέρα
εις τās κλεινάς γυρισταίς,
και σ'τόν Μπασιμάκο σπείσαντες, τόν προσφιλή τόν Πάνο,
τοψαμ' εύχαριστήρια και μέ τώ παραπάνο.

Και καρόστας ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.

'Εκεινω τώ Κατάστημα τής 'Εταιρείας Οίνων
εις τού Σταδίου την εδόν άνάπλεων άκτίων
μέ νέον φως αϊθέρων θαιμόνει κάθε μάτι
σάν μαγικό τής Γκιουλιμαχαρ τής Χαλμιάς καλάτι.
'Εδητε λύχνους μαγικούς, έδητε και σπανιάς
φανταστικάς λυχνιάς.
Φωτός άκένωτος πηγή, φωτός άπύτου ρεύμα,
φωτοχουσία πάλλευκος και καταυγάζον πνευμα.

Είς τόν Τάκην τόν Πορθη, Πειραιώτην κύριον,
άληθως δραστήριον,
που πολύ τού δίνου σφρίγος πέθοι δράσεις μεγάλας,
ό τού Παναγιού Τέφου Ταξίαρχης άπεστάλη.